

Cu Pavel în Paradis

Paradisul și cerul al treilea

Hugo Bouter

© SoundWords/Hugo Bouter, Online începând de la: 26.10.2018, Actualizat: 26.10.2018

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite și fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacției noastre.

Versete călăuzitoare: 2 Corinteni 12.1-5

2 Corinteni 12.1-5: În adevăr, nu-mi folosește să mă laud, pentru că voi veni la viziuni și la descoperiri ale Domnului. Știu un om în Hristos, care acum paisprezece ani (fie în trup, nu știu, fie în afara trupului, nu știu; Dumnezeu știe), unul ca acesta a fost răpit chiar până la al treilea cer. Și știu că un asemenea om (fie în trup, fie în afara trupului, nu știu; Dumnezeu știe), a fost răpit în paradis și a auzit lucruri de nespus, pe care nu-i este îngăduit omului să le vorbească. Cu unul ca acesta mă voi lăuda, dar, cu mine însumi, nu mă voi lăuda decât în slăbiciunile mele.

Un om în Hristos

Deoarece învățători greșiți și apostoli falși au intrat în Corint, Pavel s-a văzut obligat să ia atitudine împotriva lor. Acești lucrători înșelători se laudau „după carne”, adică, pe ei îi interesa originea lor proprie, onoarea și prestigiul lor ca oameni naturali. Însă Pavel nu voia să se laude cu sine însuși, ci numai cu „un om în Hristos”.

Ce vrea să se spună prin aceasta? Dacă cineva este unit cu Hristos prin credință, atunci Dumnezeu nu-l mai vede în starea lui naturală ca și copil al lui Adam. Un astfel de om este „în Hristos”, adică el este strâns legat cu El, unit cu el. El stă înaintea feței lui Dumnezeu pe o bază nouă, pe terenul învierii și a Duhului vieții în Hristos Isus (Romani 8.12). De aceea, cel care este în Hristos este „o creație nouă” – și aceasta este singurul lucru care avea valoare pentru apostol (2 Corinteni 5.16,17; Galateni 6.12-16).

În cazul laudei unei persoane – un om în Hristos – nu este vorba deci de noi înșine, de onoarea proprie sau de poziția noastră proprie. Toate acestea dispar în lumina cunoașterii lui Hristos, care întrece cu mult toate acestea (Filipeni 3.8). De aceea nu este vorba de experiențe spectaculoase, pe care le facem noi (o „înălțare la cer” sau chiar – așa cum își revendică unii dreptul – o „călătorie în iad”), la care se poate referi, la descoperiri din afara Bibliei. Aceasta este total lipsit de importanță și chiar induce în eroare.

„Un om în Hristos” datorează totul lui Hristos, moartea lui și învierea lui și înălțarea lui la cer. De aceea pe aceasta trebuie să se pună tot accentul; aceasta caracterizează poziția noastră nouă ca și credincioși. Noi am fost răstigniți cu Hristos, am murit și am fost îngropați, dar și înviați cu El și strămutați chiar în locurile cerești. „Un om în Hristos” este în El pus desăvârșit înaintea lui Dumnezeu (Efeseni 1.4-6; 2.6). Nu este locul omului natural, al copiilor oamenilor decăzuți. Este locul tuturor celor care sunt în Hristos și au fost făcuți una cu El.

Principial aceasta este deci deja acum poziția fiecărui credincios adevărat ca „om în Hristos”. Însă în curând se va revela gloria poziției. De aceea creația așteaptă cu dorință vie descoperirea fiilor lui Dumnezeu (Romani 8.19). Noi datorăm poziția noastră înaintea lui Dumnezeu Omului ceresc, cu care suntem legați, căci „cum este Cel ceresc așa sunt și cei cerești” (1 Corinteni 15.48). La revenirea lui Hristos se va vedea aceasta în glorie, chiar și în ceea ce privește trupul nostru. Așa cum am purtat chipul primului om, al lui Adam material și

muritor, la fel vom purta chipul ultimului Adam, Omul glorificat în cer (1 Corinteni 15.49).

La Pavel era realmente vorba de „viziuni și descoperiri ale Domnului” (2 Corinteni 12.1), de care el ca „un om în Hristos” a avut parte. Nu erau închipuiri sau invenții omenești. Și eu gândesc, că există un context și cu viziunea de chemare a apostolului, așa cum găsim aceasta în cartea Faptele apostolilor 9; 22; 26. Atunci când lumina din cer a strălucit în jurul lui, Pavel a înțeles pentru prima dată că Isus, pe care el îl prigonea, ca și Cap în cer era unit cu toți aceia de pe pământ care îi aparțineau. Hristos trăiește în mădularele trupului Său pe pământ, și invers, ei sunt uniți cu El ca și Cap al lor în cer. Hristos în noi și noi în Hristos: aceasta este taina Bisericii (Adunării), a cărei administrare [a tainei] a primit-o Pavel.

Paradisul și cerul al treilea

Pavel nu s-a lăudat cu descoperirile pe care le-a primit, în contrast cu publicitatea acelor care primesc acum uneori astfel de experiențe paradisiace. El a vorbit foarte rar despre acestea. Au trecut aproape paisprezece ani de când el a fost răpit în al treilea cer (o perioadă de timp care în modul cel mai remarcabil se întâlnește și în Galateni 2.1).

Apostolul a dat lui Hristos onoarea care I se cuvenea, prin aceea că el s-a numit pe sine însuși numai „un om în Hristos”. Ca urmare a lucrării lui Hristos, toți credincioșii adevărați sunt uniți cu El în cer. Capul creșterii actualizează mădularele Sale. Acolo unde este El, suntem și noi înaintea feței lui Dumnezeu. Ca „om în Hristos” noi am căpătat har în El și chiar am fost făcuți plăcuți în Preaiubitul. De aceea locul tuturor credincioșilor adevărați este în cerul al treilea, și aceasta va deveni curând realitate deplină la răpirea Bisericii (Adunării).

Cerul al treilea este „Cerul cerurilor” (Psalmul 148.4), acesta este domiciliul nemijlocit al lui Dumnezeu. În privința aceasta ne putem gândi la împărțirea Templului și a cortului din pustie: După curtea din față și Locul sfânt urma Locul Preasfânt sau „Sfânta Sfintelor”. Acesta era locul unde domnea Dumnezeu și unde avea loc ispășirea în Ziua cea mare a ispășirii prin sângele jertfei pentru păcat, care era adus de marele preot în Locul Preasfânt (Leviticul 16; Evrei 13.11).

În continuare apostolul spune că el a fost luat în Paradis (2 Corinteni 12.3,4). Nu gândesc că prin Paradis ar fi vorba de un alt loc decât cerul al treilea, despre care el a vorbit mai înainte; probabil este o parte a cerului al treilea.

Este vorba despre aceeași persoană (un om în Hristos), și Pavel repetă numai că el nu știe dacă aceasta a avut loc în trup, sau în afară de trup. În cazul Paradisului (acesta este un spațiu înconjurat cu ziduri, o grădină de plăceri) este vorba în mod deosebit de savurarea binecuvântărilor locului acesta. Această grădină cerească este plină de gloria lui Dumnezeu. De aceea specificarea „vorbiri (lucruri) de nespuz”, care se aud acolo. Ne vom ocupa în curând cu însemnătatea lor.

Răpit în trup sau în afara trupului

Pavel a fost dus, sau răpit în cerul al treilea. Aceasta trebuie să fi fost o experiență care a avut

loc deodată, așa cum redă aceasta verbul folosit „a răpi” (compară cu Matei 11.12; Ioan 10.12,28,29; Faptele apostolilor 8.39; 23.19; 1 Tesaloniceni 4.17; Iuda 23; Apocalipsa 12.5). Această „ducere” poate fi o răpire a simțului, un extaz al duhului (compară cu Faptele apostolilor 22.17 și 2 Corinteni 5.13), dar putea să fi avut loc realmente „în trup”. Istoria evanghelistului Filip confirmă că în cele din urmă nu este imposibil aceasta, căci Duhul Domnului l-a luat – l-a răpit -, așa că famenul nu l-a mai văzut (Faptele apostolilor 8.39).

Aceasta este important pentru tema noastră, pentru că noi ca și credincioși în curând vom fi luați deodată de pe pământ și vom întâmpina pe Domnul în văzduh. Aceasta nu va fi atunci un extaz, nu va fi un extaz al duhului. Aceasta va avea loc efectiv „în trup”: și anume în trupul transformat al celor în viață, care vor fi în viață la venirea Domnului, respectiv în trupuri de înviere al celor adormiți prin Hristos. Aceasta are loc potrivit cuvintelor apostolului la „răpirea” Bisericii (Adunării) (1 Tesaloniceni 4.15-17). Biserica va fi luată pe neașteptate de pe pământ. De aceea unele traduceri nu vorbesc despre „luarea” ci despre „răpirea Bisericii” (engleză „rapture”, olandeză „wegvoering”, spaniolă „arrebamiento”, germană „Entrückung”).

Pavel spune de două ori, că el cu adevărat nu știe dacă a avut loc în trup sau în afara trupului. „Dumnezeu știe” (2 Corinteni 12.2,3). Aceasta era cunoscut numai lui Dumnezeu. Însă despre Ioan se spune de câteva ori în ultima carte a Bibliei, că el era „în duhul” sau a fost fascinat în duhul (Apocalipsa 1.10; 4.2; 17.3; 21.10). Deci aceasta a avut loc evident în afara trupului, cu toate că tot ce el a văzut și a auzit, după ce „a fost suit” în cer (Apocalipsa 4.1), putea fi perceput foarte exact.

Însă Pavel a fost așa deodată „răpit” de pe pământ, că nu a putut să constate dacă era un extaz al duhului sau era realitate (compară și cu Faptele apostolilor 12.9). Deci este posibil ca ambele să fi avut loc, și privit din punct de vedere biblic ambele sunt adevărate. Căci credincioșii adormiți sunt deja acum „în afara trupului” cu Hristos în Paradis, însă curând ei și noi toți, cei vii, care rămân în viață până la venirea Domnului, vom fi luați efectiv „în trup” în cerul al treilea și în casa Tatălui; și astfel vom fi pentru totdeauna la Domnul!

Patru lucruri de nespus

Atunci noi vom fi – cine știe cât de curând – martori ai cuvintelor de nespus, care se aud acolo. Pavel nu amintește cine rostește aceste cuvinte: de sfinții cerești, de îngeri sau de Dumnezeu. Aceasta ne rămâne ascuns. Însă în ultima carte a Bibliei auzim de numeroase comunicări și revelații profetice prin persoane din cer. Evident acolo nu este vorba despre „cuvinte care nu se pot spune”. Numai ceea ce vorbesc cele șapte tunete a trebuit Ioan să pecetluiască (Apocalipsa 10.4).

La fel de puțin putem presupune, că Pavel nu a trebuit să înțeleagă aceste „cuvinte de nespus”. Dimpotrivă, erau revelații „deosebite” sau „mărețe”, pe care el evident le-a înțeles (2 Corinteni 12.7). Căci altfel n-ar fi avut nevoie să primească o țepușă în carne, dacă nu ar fi fost pericolul mare al înălțării de sine și glorificării de sine.

Probabil în privința aceasta trebuie să ne gândim la numeroasele revelații pe care Pavel le-a primit referitoare la adevărul despre Hristos și Adunarea (Biserica) Sa, taine cu privire la viitor,

cum ar fi restabilirea lui Israel, răpirea Bisericii și așa mai departe. Foarte multe din ele le-a scris în epistolele sale. De aceea caracterul lor de nespus se referă la forma cerească, divină a acestor taine, așa cum ele vor fi cunoscute în Paradis. Însă nu este permis unui om de pe pământ să vorbească despre această experiență cerească. Duhul Sfânt însă a condus pe Pavel și pe ceilalți apostoli aici pe pământ în tot adevărul divin (Ioan 16.13).

În orice caz nu este nici o îndoială că apostolul a luat cu adevărat cunoștință despre aceste revelații cerești, pe care noi toți le vom cunoaște în curând (1 Corinteni 13.12). În timp ce el era în cerul al treilea, savurarea acestor lucruri nu constituia nici o problemă pentru el. Însă de îndată ce el era din nou pe pământ, a avut nevoie de o țepușă în trupul său (probabil o suferință a ochilor; Galateni 4.13-15), pentru ca el să nu se înalțe din pricina revelațiilor. Pavel nu era încă desăvârșit pe pământ.

Însă credincioșii adormiți au deja acum în Paradis parte de savurarea deplină a acestor lucruri cerești minunate. Fericirea în starea intermediar nu se deosebește de fericirea din starea veșnică, în ceea ce privește felul ei. Imediat după adormire creștinul credincios este la Hristos (Filipeni 1.23), și aceasta îl face fericit. Scriptura nu face nici o diferență în privința aceasta între starea intermediară și starea veșnică. Ea nu face această diferențiere nici cu privire la cei necredincioși: grozăvia și caracterul chinurilor în locuința morților și în iazul de foc sunt puse pe aceeași treaptă.

De altfel noi nici aici pe pământ nu suntem lipsiți de aceasta, căci noi ne bucurăm deja acum de Hristos „*cu bucurie de nespus și glorioasă*” (1 Petru 1.8). Nu este bine să exprimăm în cuvinte această bucurie cerească, însă noi vedem strălucirea ei, între altele pe fața lui Ștefan (Faptele apostolilor 6.15; 7.55).

În afară de aceasta noi putem mulțumi Dumnezeuului nostru și Tatăl pentru „darul Său nespus de mare” (2 Corinteni 9.15), și anume pentru darul Fiului Său preaiubit și pentru darul Duhului Sfânt (Ioan 4.10). Cine ar putea să măsoare bogăția acestor daruri divine?

Pe lângă aceasta este Duhul Însuși, care în timpul de acum Se roagă pentru noi și imploră cu „suspine negrăite” (Romani 8.26). Duhul, care locuiește în noi, dă naștere în inimile noastre la rugăciuni „potrivite cu voia lui Dumnezeu”, rugăciuni divine pentru „sfinți” (Romani 8.27). Bogățiile de nespus ale Dumnezeirii Triunitate ne stau deci aici pe pământ la dispoziție!

Tradus de la: [Mit Paulus im Paradies](#)

Traducere: Ion Simionescu